

**Paola
TOOLE**

**můj život
s Jerryem**

MŮJ ŽIVOT S JERRYM

PAVLA TOOLE

Copyright © 2016 Pavla Toole

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2016

1. vydání © Lukáš Vik, 2016

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-065-6 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-066-3 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-067-0 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

PODĚKOVÁNÍ

Mnohokrát děkuji Alici Vrchlavské za její pomoc při vzniku této knihy a její víru v můj literární talent.

Děkuji všem, kamarádům, které jsme za našeho života s Jerryem potkali.

V této knize jsem nemohla vyjmenovat všechny, ale na všechny z Vás jsem při psaní myslela.

PŘEDMLUVA

Mnozí z Vás se mě ptali na spoustu věcí z našeho soukromého života s Jerryem.

Proto jsem se rozhodla napsat o společném životě tuto malou knížku, ve víře, že bude naše kamarády zajímat vše, na co jsem jim nestačila odpovědět.

Doufám, že najdete odpovědi a i se pobavíte.

*

Dívám se usazenýma očima, jak američtí veteráni skládají americkou vlajku. Myslím, že víc už neunesu. Jeden z nich mi ji předává složenou. Ano, je to tady. Poslední rozloučení s mojí láskou. Můj život se právě rozpadl na tisíc střepů, které už nikdy neposbírám.

Nikdy by mě nenapadlo, že mně osud nadělí setkání s tak výjimečným člověkem, jako byl můj manžel Gaylord Jerry Toole – potomek třetí generace konfedační rodiny, veterán americké armády ve Vietnamu a Koreji (1. brigáda 5. pěší mechanizované divize, 75. podpůrný prapor pro poskytování logistické podpory, příslušník „GRAVES REGISTRATION“, celní inspektor US). Jerry byl držitelem Medaile za národní obranu a službu ve Vietnamu, Medaile ozbrojených sil za rychlost a válečná tažení ve Vietnamu a několika dalších.

I.

Byl to krásný podzimní sluneční den. Byla jsem se svým pejskem Percym na procházce v parku. Rozhlížela jsem se kolem sebe a Percy se pojímal s čucháním.

Najednou jsem před sebou viděla hodně lidí a vojáků. „Aha, tady je nějaká akce, no nazdar! Tak se půjdem podívat blíž, když už jsme tady, vid' Percy?“

Vojáky v pěkných uniformách mám ráda, líbí se mi.

I když vůbec nerozumím jejich hodnotem a ani tomu, co vlastně mají na uniformách. Armáda je pro mě velká neznámá.

Najednou jsem uviděla mezi všemi pěknýho chlapa v jiné uniformě. Dívám se něj. Hezkej pohled. „Jo, ten by se mi líbil,“ napadlo mě. Evidentně jsem na něj civěla tak neomaleně, že se na mě taky podíval. No dnes nejsem jako ze žurnálu, jsem jen na procházce s Percym a moje oblečení tomu odpovídá! Kdybych věděla, že tady bude takovej pěkněj chlap, tak jsem se oblíkla líp. No nevádí, jsem uchvacující, charismatická osoba i v teplákách.

V duchu si říkám: „Dávají věnce k památníku a už asi bude konec.“ Hezkej voják jde ke mně, moc mu to sluší... fakt moc. Dívá se na mě. Pomóc je to tady zase! Cítím pacičky! To je ten pocit, který všichni známe, jak se nás zmocní erotické a sexuální vzrušení, kdy jsme naprosto mimo. Přišel ke mně a povídal: „Ahoj, já jsem Jerry. Ty máš hezký pes.“

Dal mi navštívenku a já jemu telefonní číslo. A tak to mezi námi vlastně začalo.

II.

Domluvili jsme si první rande. Jdu tam. Restaurace je na rohu Sladkovského a Koterovské ulice. Koušek od místa, kde bydlí Jerry a kde bydlím i já.

Vcházíme s Percym dovnitř: „Ahoj, tak jsem tady. Jak se máš?“

Jerry se na mě dívá a s úsměvem odpovídá: „Já se mám fajn.“ Objednáváme si, on černý čaj a já kafe.

Najednou vytahuje nějaké pouzdro a vyndává různé barevné kartičky.

„To je můj řidičák, mám řidičák na všechno, koukej! A tohle je průkazka Sdružení válečných veteránů ČR, tohle Vietnam Veterans of America, tohle The Society of the Fifth Division United States Army a tohle VFW – Life Member,“ kartičky se vrší na stole.

Dívám se na něj a vidím obrovské charisma a temperament, který z něj sálá. Bavíme se o tom, co jsem dělala, kde bydlím a tak. Vlastně jen zírám a je mi jasné, že tohle není obyčejnej chlap. Kávu už jsem dopila a loučím se.

„Měj se hezky a ahoj,“ loučí se se mnou a ptá se: „Napíšu ti na ICQ? Nebo ti zavolám, ok?“ „Tak jo,“ odpovídám a s Percym odcházíme. Hlavou mi běží, že mi nikdy nikdo neukazoval všechny kartičky a průkazky a jak je to všechno zvláštní. Musím o něm pořád přemýšlet.

III.

A je tu naše první večeře. Jerry mě pozval do čínské restaurace u nás na Slovanech.

Jen co jsme vešli, pozdravil obsluhu vietnamsky. Bylo to úžasný! Byla jsem v restauraci s chlapem, který hovoří vietnamsky a navíc je nesmírně šarmantní. Totální bomba!

Jídlo jsme si objednali a on požádal lelkující obsluhu o hůlky! Jedli jsme a lehce společensky konverzovali.

Vyprávěl mi o Vietnamu a o svém životě. Bylo to vyprávění jako z jiného světa, děsně zajímavý.

A nejednou povídá: „Kdybys chtěla sex, jsem fakt moc dobrej. Umím to vážně skvěle udělat ženskéj, určitě by se ti to líbilo. Klitoris je klíč k ženě. Český chlapi jsou pořád v hospodě, pak se naválí doma na starou, udělá se a neví nic o klitorisu. Taky excelentně umím orální sex, jsem prostě nejlepší!“ Myslela jsem, že se propadnu. Považuji se za celkem konzervativní osobu a ráda se nechávám muži dobývat! V tu chvíli jsem se úplně zahltila a zakuckala.

To se mi ještě nestalo! Nikdy, normálně mi nikdy nikdo nenabízel kvalitní sex při večeři. Ale zřejmě jsem mírně zaostalá a možná to normální je.

Po vychvalování kvalit sexuálního uvolnění jsme konečně dojedli. Přiznám se, že jsem se toužila co nejdříve rozloučit a prchnout pryč. Strašně jsem se styděla, připadala jsem si jako nějaká puberťačka.

Večer plynul dál, pak jsme se rozloučili a já cupitala domů. Přiznávám bez obalu, že tenhle chlapík s obřím charismatem a mírně výstředním chováním mi prostě nedal spát. Samozřejmě jsem přemýšlela i o sexu s ním... Asi zvědavost?

IV.

Samozřejmě, že mi nabídka sexu nejde z hlavy a přemyslím o Jerrym prakticky pořád.

Dnes mi zavolal, jestli nechci přijít na návštěvu? Rozumí se, že s Percym.

Vyrážíme odpoledne po celodenní dřině v kanceláři. Aha, bydlí v posledním patře a na dveřích má samé papírky se zavináčema a s různými čísly. Netuším, co to znamená.

Otvírá dveře a my vcházíme. Ptám se ho, co znamenají ty čísla? Odpovídá, že tam píše, kdy bude zpátky doma, kdyby ho někdo hledal, třeba jeho studenti. Chápu, protože už vím, čím se živí. Je učitel angličtiny a učí jak doma, tak jezdí učit do různých firem. Musí dost makat, je pro něj docela těžké se takhle uživit. Takže učí každý den od 8 ráno až do večera. Jen v sobotu má volno, a v neděli začíná zase nanovo celý koloběh.

Zjišťuju, že jeho koníčkem je veteránská organizace, protože sám je veterán z Vietnamu a Koreje. Léta tam strávil v americké armádě službou u Graves Registration od roku 1968 až do roku 1972. Graves registration byla šílená práce, zaměřená na identifikaci mrtvých padlých vojáků. Museli se nejprve identifikovat a jejich ostatky poslat s pietou do vlasti v rakvi.

Jerry tehdy neměl moc na výběr, protože prostě dostal povolávací rozkaz nástupu do armády. Takže si

mohl vybrat: buď armáda, nebo vězení. Vždycky mi to připadalo jako v muzikálu Vlasy, jak tam pochodují do vrtulníků a jdou na smrt. Brrr, není to žádná romantická představa. Protože byl drobný a hubený, šel na školení právě do Graves Registration. A pak do Vietnamu. Hodně mi o své práci vyprávěl a byla to práce přinejmenším dost zvláštní. Ale měla jsem pocit, že v ní byl vážně dobrý. Po službě ve Vietnamu šel do Koreje a po Koreji odešel z armády. Poté následovalo jeho působení v Německu na americké vojenské základně a po pádu Berlínské zdi snižovali počet civilních zaměstnanců na základně, takže Jerry, který pracoval v logistice, také odešel. V Německu ho nic nedrželo.

K nám do Čech se dostal s veterány, kteří tu byli na vzpomínkové akci v Rokycanech.

Byla to doba, kdy u nás byl velký „hlad“ po rodilých mluvčích angličtiny a hlavně se téměř každý chtěl naučit anglicky. Vidím to tak, že naše republika se otvírala světu.

A právě do tohoto okamžiku se Jerry trefil. Nejprve začal učit na škole v Rokycanech. Tehdy bydlel na místním internátě. Jeho znalost češtiny byla spíš úsměvná, než dobrá.

V době, kdy jsem ho poznala já, už neučil na škole. Zdálo se mi, že toho byl přesycen, pořád říkal: „Nenávidím školní zvonek!“ Po praxi v Rokycanech učil angličtinu ještě na dalších školách v Plzni. Studenti ho milovali, byl to takový ten čerstvý vítr vanoucí